

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Και δυνας το κακόν είχε συμβει πάλι. Άκριβως στήγη ίδια δέσι μπροστά στό χρηματοκιβώτιο ήταν για τρίτη φορά ξαπλωμένος ό κ. Τρελόνυ. Οι έπιθεσμοι τού πληγωμένου χεριού είχαν ύφιερες τα κατόπιο, δην θυμάμην βρίσκοταν τοποθετημένο πολύ δύλιον στό γενούλατι.

Η αίγακή του ήταν μητημένη στό πάτωμα άπο το δύοποιον είχε τραβήγει μάλιστα τον μαλιά...

Εμείναμε έβρισκότηστοι!

Άλλο σημείον τοπο δέν έπηξε στό δομάτιο. Και άπολύτως καμπάλη ένδεικνει διαφωτιστική. Οι νεανικές και έγω έρευνήσματα με μεγάλη προσοχή τό δωμάτιο, ένων ή νοσοκόμα με τη βοήθεια ή πρηστών έπιπτεν έπιπτεν έπιπτεν πάλι στό κερβρό του τόν δυστυχήσματον.

Η μίς Μαργαρίτα ήλθε και μάς βρήκε, όχρο και καταβεβλημένη. Έτρεψε κοντά μου και μου είπε:

„Εξαρτά σφάνασε:

— Είσθω πληγωμένος! Κυττάτες! Κυττάτες! Το χέρι σας είνει ματωμένο!

Μέσα στην ταραχή είχα ξεχάσει τό τσαγικούνιμα τού Σύλβιο. Πρίν προφθάσω νά μιλήσω ή Μαργαρίτα είχε πάρει τό χέρι μου μετά στά διάκ της και τό παπατάπειο προσωπικά. „Οταν είδε τις παραλλήλες γραμμές τής τσαγικουνιάς, είπε ταραγμένη:

— Ή ίδια πληγή με τον πατέρα!

— Επειτα μέ άφησε και είπε στον Ντού:

— Ελάτε στην κάμαρά μου. Ελάτε και ο δύο. Ο Σύλβιο είνει μέσα στό καλάθι του. Θά σᾶς άποδεξω, διτ δέν τους γκριζούνιας αύδης τόν κ. Ρόζ.

Επήγαμα στό δωμάτιο της. Ο Σύλβιο ήταν ξεπνιός. Καθάταν στό καλάθι του κι εγλύφε τά πόδια του.

Ο Ντού είπε:

— Μά γιατί γλύφει τά πόδια του; Αύτη τή σιγμήληθε και ήμες Γκράπτο. Μόλις είδε τόν γάτο, είπε:

— Η νοσοκόμα μου είπε διτ δέν ή Σύλβιο ήταν ξαπλωμένος στό κερβράτι της μίς Κένενδ μέρος της σιγμής που συνέβη ή νέα έπιθεσης στό δωμάτιο του κυρίου. Ή ίδια ή Κένενδ δέν τόν αιδα γιατί κομπάταν βαρειά και παραμιλούσαν στόν ήντο της σά νά είχε έφτατη! Νομίζω πάς πρέπει νά στείλουμε πάλι νό φέρουμε τό γιατρό, μίς.

— Αύτο είνει τό καλλίτερο! ει το ή Μαργαρίτα.

— Ή μίς Γκράπτο έφυγε και ήμεις έπιστρεψαμε κοντά σύντοραστο.

— Δέν νομίζεται διτ πρέπει νά κάμωσε ένα ιεροκό συμβούλιο; είπε ή Μαργαρίτα. Έχω βέβαια, μεγάλη έμπιστοσην στό γιατρό μας. Είναι ένας πολύ έγκυνος και μο ιρωμένος νέος. Μά είναι ή ο ε. Ένων υπάρχουν έπιστημονες πολύ πέρασαν τή ζωή τους στην άνατητης της έπιστημης. Χοριαζόμεθα ένα άνθρωπο με μεγάλης γνώσεις και πειραι, πού νά μάς βοηθήσει νά ενδυναμώσει τήν άλτησα. Τώρα βοιακόμαστε στό σκοτάδι... Θεέ μου! Τι νά κάμω! Δέν καί ήντο!

Είπε τά λόγια αυτά και δάκρυα απελπούσας κυλούσαν άπο τά μάτια της.

Ο γιατρός δητασ άμεσως. Η πρώτη σκέψης του ήταν για τόν άρρωστον του. Οταν έμαθε τη συνέβη σύνθρωσης τά φρούδια του και δέν είπε ούτε λέξι. Τι μπορούσας και νά την; Κατόπιον πήγε στό δωμάτιο τής μίς Κένενδ. Της έβρεθε τό πρόσωπο με μάς βρεγμένη πετσέτα και είπε στήν νέα νοσοκόμα της μίς Ντούρις:

— Είναι καλλίτερα. Στά λίγες ώρες θά είναι στό ποδι. Θά είνε στήν άσχη νευρική και ζαλισ έντεν. Ξέρεται πάς πρέπει νά τήν μεταχειρισθήται.

— Μάλιστα, άπηγνητες ή μίς Ντούρις.

— Οι έμαντα μόνον με τό γιατρό στό δωμάτιο του άρρωστου τού διηγήθηκαν τί είχε συμβει με δύλιο της πετσέτων. Μάς ωρήσας μερικά πράγματα δευτερευόντας σημασίας. Επειτα έδηλωσας άποφασιστικά:

— Νομίζω, μίς Τρελόνυ, διτ πρέπει νά γίνη ένα συμβούλιο αυτή τή φορά.

— Χαίρω πολύ για τήν ίδια σας αυτήν, άπηγνητης ενγενάς ή Μαργαρίτα. Είμαι άπολύτως σύμφωνη. Πούδη γιατρό μάς συμβουλεύεται νά καλέσουμε;

— Δέν έχεται κανένα, πού νά γνωρίζει τόν πατέρα σας;

— Δέν έχεντο! Άλλα νομίζω ήτι σεις είσθε δικαταλλήλοτερος

για τήν έκλογή αύτού του είδους. Ποιός είνει δικαλίτερος έπιστημαν στό Λονδίνο, κατά τή γνώμη σας;

— Υπάρχουν τόσοι πολλοί... Οι καλλίτεροι δην είνει διεσπαρμένος σ' ό διο τό κόσμο. Ο καλός γιατρός γεννέται, δέν γίνεται με τόν καρό. Ένας άπο τόν καλλίτερος είνει διάστον Κιούνι. „Άλλη“ είνει χειρούργος. Έχουμε και τόν Ζάμλεφστ τού Πανεπιστημίου του Παρίσιου. Τόν Μόρισον, τόν Αμπερντόν άλλα νομίζω πούς δικαλίτερος διλον είνει διό Φρέρ τού Βασιλικού Κολλεγίου. Ο Φρέρ συγκεντρώνει γνώσεις, θεωρεία και πρακτική. Νομίζω διτ διό Φρέρ είνει καταλλήλοτερος διλον.

— Τότε δις τόν καλέσωμε, είπε ή Μαργαρίτα άποφασιστικά. Πρέπει νά τόν γράψω...

— Θά βρω ένω τόν σέρ Τζαϊνης Φρέρ. Μή τού γράψετε; Θά πάω νά τόν γληγόρωνες και θά τόν φέρω έδω τό ποσι.

— Ο γιατρός πανόραμας εύχαριστημένος. Μού είπε:

— Αφήστε νά κυττάτες τό χέρι σας.

— Δέν είνει σίπος!

— Καλλίτερα νά τό δέσσουμα. Μιά γκρατζουνιά ζώω μπορεί νά είνει και μαλασμένη. Παρατήρησε με τό φαρό τίς μικρούς παραλλήλες γκρατζουνιές, τίς συνέρχεται με τό χρονι στό οποιον είχε πάρει άποντες πανω τόν υγιανά τού Σύλβιο, και τό διόπιον κρατούσε στήν τοπή του και είπε:

— Γκρατζουνές ήσουν. Τίς έκαμε δην ού Σύλβιο; Νά τό μυστήριο! Έδω μέσα κυκλοφορούν φαντάσματα άνθρωπων και ζώων, δημοσιεύεται!

Στίς δέκα ή μίς Κένενδ είχε συνέληψη κάπως. Ήσαν μόνον άλλημενη και άφηριμη. Δέν θυμόταν νίποτε μέπο τάγγενοντα τής νύχτας.

— Η υπόλοιπη νύχτα πέρασαν μόνη.

Κατά τίς έντεκα τής πομένης έφωνασαν στό μέγαρο δι γιατρός Ούνικεστερ με τόν σέρ Τζαϊνης Φρέρ. Εγνωμάτης κάποια συγκίνησης διν τόν είδα και τόν δύο νά μανιβαίνουν τή σκάλα. Ή Μαργαρίτα θά είλε μάς φορά άκομη τό δισάρθρο σα καθήκονταν νά δηηγηθῆνε είς ένα ένο, δη μάγνουσαν τά καθεδαστας τής ζωής τού πατέρα της.

Ο Σέρ Φρέρ ήταν ένας άνθρωπος που έντεκα σε σεβασμό. Κάτιον έρωτησης του ήταν στή θέση της. Τό δύο βλέμμα του και ή άπορασιτική έκρασης τής φωνηγωνωμάς του έδικεν δην ήταν ένας άνθρωπος άνωτέρας διανοίας και θελήσων. Τό δέν είλα μά παντά στό μυστηριώδες δωμάτιο τού Σύλβιον και έννοισαν άνακοντας και έπλεξα.

— Εμείς μόνος του έκανε μέ τόν Ούνικεστερ άρκετη ώρα, έξετάζοντας τόν άσθενη. Έκλεσαν μόνο για λίγη λεπτά τήν ένωσην μέτων. Επειτα είστηλαν μαζι είλα τό δωμάτιο της μίς Κένενδ, στήν οποιον απευθυναν διάπορες έρωτησης περιόδου του άρρωστου. Επειτα έκλεισθηκαν μόνοι είς τό γραφείο. Απ' έκανε άκοντας η συνέτητης των, ή δη προιόρχετο θέριασμα διαφωνίας.

Τό ίδιο και ή μίς Μαργαρίτα. Ή αυτής νέα είπεται τόσοις συγκινήσεις διν δέν μπορούσαν πειτείνη μέ την θέση της.

— Επί τέλους οι γιατροί βγήκαν απ' τό γραφείο! Ή μορφή τού σέρ Τζαϊνης ήταν σοβαρή ώρα, έξετάζοντας τόν Στριγόρη. Ο Γιατρός Ούνικεστερ ήταν ώρχος. Ο σέρ Τζαϊνης έκλεισε τήν πόρτα και άπετάνθη ποδές ένω.

— Ακούστα, μόν είπε, από τόν γιατρό Ούνικεστερ, δητ είσθε φίλος της μίς Τρελόνυ και δητ είσθε έν γώστε τόν διατρεξάντων. Γνωρίζω τήν φύμην σας ώ δικηγόρων, κύνια Ρόζ, άλλως έως τόρα δέν είχα τήν εύκαρποτη νό σας συναντήσω. Καθώς μού είπε τόν Ούνικεστερ ένδιχρουν πολλά σκοτεινά σημεία είς αυτή τήν ίδιασση, τά δη ποδιά πρέπει νά διαφωτισθούν. Προς τού θά ήθελα νά μάθω μερικά πράγματα άδομνα.

Επειτάρη τότε πρός την μίς Ντούρις, και τής είπε: «Υπάρχει ένα σημείον, μίς, σδ όποιο έπιθυμων νά στρέψεται τήν προσοχή σας, και δη τό σας δηποθετών, γιατρό φέρεται σεις τήν εύθυνην. Ο συνάδελφος μου μού είπε δην δέν έχεται πλήρη έλευθερωμά δροσεών, και δη τό σέρχεται σας ένω τόν θεραπευτήν σας. Σας είδοποιων δην τούτος έπιθυμος, δη τό πατέρας σας πρέπει νά μεταφερθεί είς δηλο δωμάτιο τού έν άναγκη πρέπει νά μεταφερθεται άλλος τής μούντες και τά άλλα περιεργα άποκειμενα που βρίσκονται στό δωμάτιο του πατέρας σας. Ή συλλογή αυτών τών φρικωδών άποκειμενων δηλητηριάζει τήν άτμο-

